

jmění, který jest zjistiti bez přísného pátrání (§ 1221 obč. zák.), jest napadáno v odvolacím rekursu jen v příčině výnosu domu. Tento výnos byl zjištěn podle posudku znalce stavitele a v odvolacím rekursu není nijak odůvodněna námitka, že výnos domu nebyl udán správně. Poněvadž rozhoduje jen skutečný stav jmění, nesejde na tom, zda by výnos domu odpůrkyně mohl býti vyšší, kdyby odpůrkyně pronajala všechny místnosti ve svém domě. Rekursní soud zjistil, že odpůrkyně má nemovitosti v hodnotě 200.000 Kč, že jest již 76letá, k práci nezpůsobilá, nemocná a odkázaná s výživou na čistý výnos svých nemovitostí, jenž činí 9.888 Kč 40 h ročně a z něhož musí hraditi i své dluhy zjištěné ve výši 48.183 Kč 70 h po případě úroky z nich. Z těch zjištění dospěl rekursní soud k správnému závěru, že čistý výnos nemovitostí sotva stačí odpůrkyni na výživu. Rekursní soud také správně odůvodnil, že odpůrkyně nemůže si opatřiti peněz na věno ani zápůjčkou na své nemovitosti. Stačí-li již nyní výnos její nemovitosti sotva na její výživu, zhoršila nebo dokonce znemožnila by se tato výživa dalším zadlužením nemovitostí, jejichž výnos jest jediným pramenem její výživy. Věno lze však zříditi i jako hypotekární pohledávku splatnou až po smrti osoby k dání věna povinné (Sb. n. s. č. 11983). Rekursní soud mylně dovozuje, že by i v tomto případě hrozilo odpůrkyni nebezpečí, že by o vše přišla, neboť dáním věna jako bezúročné knihovně pohledávky, splatné až po její smrti, není ani v nejmenším ohrožena výživa odpůrkyně, která může svou zákonnou dotační povinnost takto splniti bez nejmenších nesnází, a není tu ani nebezpečí, že by proto mohla přijíti o svůj majetek. Se zřením na zjištěné majetkové a osobní poměry odpůrkyně má soud za přiměřené věno 10.000 Kč.

Čís. 15733.

Žalovaná pozůstalost jest řádně ve sporu zastoupena, byla-li zastoupena dědici, kteří se k ní přihlásili a jichž dědické přihlášky byly na soud přijaty v době zahájení rozepře. Nezáleží na tom, že nebyla zastoupena ještě dalšími dědici, kteří se k ní přihlásili a jichž dědické přihlášky byly přijaty po zahájení rozepře, po případě, že o jejich dědických přihláškách nebylo dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1937, Rv I 2117/35.)

N i ž š í s o u d y zamítly žalobu o vydání odkazu podanou proti žalované pozůstalosti.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí a v otázce, o niž tu jde, uveď! v

d ů v o d e c h :

Především jest se zabývati otázkou, zda žalovaná pozůstalost byla ve sporu řádně zastoupena. Žalovaná uplatňuje zmatečnost celého do-

savadního řízení podle § 477 č. 4 c. ř. s., správně § 477 č. 5 c. ř. s., ježto prý nebyla v něm řádně zastoupena, totiž všemi dědici, když se přihlásili ze zákona též Dr. Albert B., Bedřiška (Friedrika) F., nezl. Ervín B., zastoupený svým opatrovníkem Richardem R., a konečně spolužalobci Jan a Jindřich B., a když se Anna B. a Aloisie B. jako dědici dosud ještě nepřihlásili. Z pozůstalostních spisů plyne, že tito dědici kromě spolužalobců Jana a Jindřicha B., kteří se přihlásili před podáním žaloby, a Aloisie B., která se dosud vůbec nepřihlásila za dědice, přihlásili se jako dědici až po zahájení rozepře (§ 232 c. ř. s.), k němuž došlo dne 15. června 1934. Žalovanou pozůstalost zastupují ve sporu podle § 547 obč. zák. zpravidla všichni přihlášení dědicové, jejichž přihláška byla přijata na soud (srv. rozh. č. 7037 Sb. n. s.). Judikatura připouští však výjimku, když někteří z dědiců nárok uznali — tu stačí zastoupení pozůstalosti dědici, kteří nárok neuznali, — anebo když dědic, který jest proti pozůstalosti v poměru věřitele anebo dlužníka, jest ve věcech, týkajících se tohoto poměru, ze zastupování pozůstalosti vyloučen (srv. rozh. č. 11866 a 12983 Sb. n. s.). Výjimka poslední nastala u spolužalobců Jana B. a Jindřicha B., kteří v souzené věci vystupují žalobou proti pozůstalosti na vyplacení odkazů a jsou proto ze zastupování pozůstalosti vyloučeni. Co se týká dalších dědiců, plyne z pozůstalostních spisů, že dědicové, uvedení v žalobě jako zákonní zástupci pozůstalosti, přihlásili se k dědictví a že byla jejich přihláška přijata na soud před zahájením rozepře, naproti tomu plyne ze spisů těch, že tomu tak není u ostatních shora uvedených osob, jak již bylo uvedeno. Aloisie B. se dosud za dědičku nepřihlásila a nemůže již proto pozůstalost zastupovati. Dr. Albert B. a nezl. Ervín B. se přihlásili k dědictví dne 13. prosince 1933, jejich přihláška byla přijata na soud dne 16. června 1934, Anna B. přihlásila se dne 25. července 1934 a její přihláška byla přijata na soud dne 6. prosince 1934, Bedřiška F. se přihlásila dne 30. března 1934 a o její přihlášce nebylo dosud vůbec rozhodnuto. Jde o to, zda žalovaná pozůstalost byla ve sporu řádně zastoupena, když byla za celého řízení zastoupena toliko dědici, kteří v době zahájení rozepře, t. j. dne 15. června 1934 byli jediné přihlášenými dědici, jichž přihláška byla přijata na soud. Že byla řádně zastoupena v době zahájení rozepře, o tom nemůže býti, hledíc na to, co bylo předem uvedeno, pochybností. Jde proto jen o to, zda žalovaná pozůstalost nepozbyla svého zákonného zastoupení za sporu, když po zahájení rozepře došlo k přijetí přihlášek dalších dědiců na soud, kteří se vedení sporu nezúčastnili (§§ 6 a 477 č. 5 c. ř. s.). Jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 14031 Sb. n. s., nepřestává působnost opatrovníka zřízeného neujaté pozůstalosti ve sporu proti ní tím, že se k pozůstalosti přihlásil dědic a že byla jeho dědičká přihláška přijata na soud, nýbrž opatrovník zůstává zákonným zástupcem pozůstalosti, dokud přihlášený dědic sám nevstoupí do sporu. Ze stejné právní zásady jest vycházeti i při řešení otázky, o kterou jde. Stačí proto, když pozůstalost byla ve sporu zastoupena přihlášenými dědici, jejichž přihláška v době zahájení rozepře byla přijata na soud. Dědici, kteří se přihlásili k pozůstalosti po zahájení rozepře anebo jichž při-

hlášky byly po této době přijaty na soud, mohou ovšem vstoupiti do zahájeného již sporu, který musí přijmouti v tom stavu, jaký jest tu v době jejich vstupu do sporu. Neučiní-li však tak, nemá to v zápětí zmatečnost řízení provedeného se žalovanou pozůstalostí, zastoupenou oněmi dědici jako její zákonnými zástupci, jichž přihlášky v době zahájení rozepře byly přijaty na soud. Nejde proto o uplatňovanou zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., správně § 477 č. 5 c. ř. s. Tento názor odpovídá též předpisům osnovy k občanskému zákonu (§§ 735 a násl.), podle nichž dědic ipso jure není ani správcem pozůstalosti, ani jejím zástupcem, nýbrž stane se jím pouze z rozhodnutí soudu na svou žádost.

Čís. 15734.

Je-li při hypotekární pohledávce zřízena a v pozemkové knize zapsána jistota zcela všeobecně pro vedlejší závazky v určité výši, jsou vedlejšími závazky i úroky, jež jinak nepožívají stejné přednosti s jistinou, třebaš nebyly v dluhopise zvlášť a výslovně uvedeny, jen když nebyly z jistoty vyloučeny.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1937, R II 556/36.)

Stejně Sb. n. s. č. 15233.

P r v ý s o u d, rozvrhuje nejvyšší podání, přikázal vymáhající věřitelce v mezích jistoty pro vedlejší závazky v pořadí s jistinou i úroky starší tří let. **R e k u r s n í s o u d** tyto úroky v pořadí jistiny nepřikázal. **D ů v o d y**: Úroky ty nebylo lze vymáhající věřitelce přikázati ani v mezích jistoty pro vedlejší závazky, poněvadž taková úhrada těchto úroků nebyla ujednána.

N e j v y š š í s o u d přikázal vymáhající věřitelce v mezích jistoty za vedlejší závazky i úroky starší tří let.

D ů v o d y:

Je-li při hypotekární pohledávce zřízena a v pozemkové knize zapsána jistota všeobecně pro vedlejší závazky v určité výši, jsou vedlejšími závazky i úroky, jež nepožívají stejné přednosti s jistinou, pokud právní nárok na ně není popírán z důvodu promlčení, třebaš nebyly v dlužním úpise zvlášť a výslovně uvedeny, jen když nebyly z jistoty té vyloučeny. V souzeném případě zní ustanovení o této jistotě, jak bylo uvedeno, zcela všeobecně, nejsou proto úroky vyloučeny, ba jest pro úroky vůbec zřízeno právo zástavní i kauce, a bylo je tedy v mezích jistoty přikázati.